

řád pro vodáka upravila nějakým pevně stanoveným způsobem. Tuto neurčitost žalobního žádání tudíž žalovaná obec právem vytýkala v dovolací odpovědi a již proto musela býti žaloba zamítnuta, neboť, jak již bylo podotčeno, jde o hmotný nedostatek žalobního nároku, a nikoli o formální vadu žaloby, kterou by bylo lze napravití podle §§ 84, 85 c. ř. s.

Čís. 16303.

Pensijnímu pojištění (zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.) nepodléhá laborantka v lékárně, jejímž převážným zaměstnáním bylo obeznamenování se s uložením preparátů a zásob, obsluha váhy, odvažování prášku ze zásob, jejich balení a vydávání; nerozhoduje, že byla zaměstnána též pracemi spojenými s prodejem prášku, nebyla-li jimi zaměstnána převážně.

(Rozh. ze dne 16. září 1937, Rv I 1462/37.)

Žaloba, již se žalobkyně, zaměstnaná u žalovaného lékárníka od 15. června 1930 do 30. srpna 1934 a provdávší se dne 26. června 1935, domáhá na žalovaném zaměstnavateli náhrady škody, způsobené jí tím, že nenabyla nároku na výbavné pro nepřihlášení k pensijnímu pojištění podle zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nárok na výbavné má pojištěnka podle § 35, odst. 1, zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. tehdy, jestliže uzavře sňatek po dokonání aspoň 60 příspěvkových měsíců, neprokázala-li aspoň 6 příspěvkových měsíců před platností dotčeného zákona, v kterémžto případě se čekací doba 60 měsíců snižuje na 30 příspěvkových měsíců (§ 185, odst. 1, zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.). Podle § 12, odst. 3, řeč. zák. se pokládá každý započatý příspěvkový měsíc za dovršený. Příspěvkovým měsícům, započitatelným podle § 12 řeč. zák. jest klásti na roveň příspěvkové měsíce, získané dobrovolným pokračováním v pojištění podle § 60 dotč. zák.

Žalobkyně byla dle nesporného zjištění nižších soudů zaměstnána u žalovaného od 15. června 1930 do 30. srpna 1934 a vdala se dne 26. června 1935. Kdyby byla žalobkyně po celou dobu zaměstnání přihlášena k pensijnímu pojištění, získala by podle shora uvedených zásad 51 příspěvkových měsíců, a kdyby od skončení zaměstnaneckého poměru pokračovala dobrovolně v pensijním pojištění až do sňatku, měla by dalších 10 započitatelných měsíců, takže by dosáhla čekací doby 60 měsíců. Podle toho by žalobní nárok byl oprávněný, kdyby žalobkyně po c e l o u dobu svého zaměstnání u žalovaného vykonávala práce pensijnímu pojištění podléhající. Než přihlíží-li se k skutkovým údajům žalobkyně, které učinila, byvši jako strana nepřisežně slyšena, a jež jest pokládati za doplnění jejího skutkového přednesu (rozh. č. 3007

Sb. z. a n.), je schváliti úsudek nižších soudů, že obeznamování se s uložením preparátů a zásob, s obsluhou váhy, odvažování prášků ze zásob, balení prášků a jejich vydávání, nejsou takovými pracemi, které vyžadují praktické nebo teoretické školenosti, anebo zkušenosti, a že takovéto práce nepodléhají pensijnímu pojištění podle § 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. Práce spojené s prodejem prášků, který žalobkyně podle jejího vlastního přednesu asi po 6 nedělích již samostatně vykonávala, nebyly převážnými při jejím tehdejší zaměstnání, jež záleželo více v pracích manuálních. Nepodléhala tedy žalobkyně pensijnímu pojištění v uvedené době, t. j. v době do 1. srpna 1930. V té době do 1. srpna 1930 nebyl žalovaný ani povinen přihlásiti žalobkyni k pensijnímu pojištění. V době pak od 1. srpna 1930 do dne provdání, t. j. do 26. června 1935 by žalobkyně nedosáhla 60 příspěvkových měsíců, ani kdyby byla vykonávala od 1. srpna 1930 zaměstnání pensijnímu pojištění podléhající a kdyby byla již dnem 1. srpna 1930 přihlášena k pensijnímu pojištění, nýbrž jen 59 příspěvkových měsíců. Podle toho, co uvedeno, neměla by žalobkyně nárok na výbavné. Žalobní nárok není proto po právu a netřeba se tudíž ani zabývatí otázkou, zda žalobkyně konala po 1. srpnu 1930 práce podléhající pensijnímu pojištění.

Čís. 16304.

Pojištění smluvní proti škodám z požáru.

Jestliže podle všeobecných pojistných podmínek jest pojistitel prost závazku plniti z pojistné smlouvy jen tehda, přivodí-li pojistník pojistnou příhodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí, nestačí k zproštění pojistitele k plnění pojistné náhrady jen to, že pojistník sám založil požár, nýbrž se vyžaduje, aby byl za spáchaný čin odpověden. Tomu tak není, založil-li jeden pojistník požár stavení v choromyslném stavu. Hrubá nedbalost druhého pojistníka není odůvodněna pouhým tvrzením, že tento druhý spoluvlastník pojištěné budovy dosáhl propuštění duševně chorého z ústavu choromyslných na t. řeč. revers, a že o něho nepečoval tak, aby ke škodě nedošlo.

(Rozh. ze dne 16. září 1937, Rv I 1748/37.)

Žalobci byli u žalované pojišťovny pojištěni ve smyslu pojistky a dodatku k ní proti škodám z požáru na nemovitostech i movitostech na 37.000 Kč. Pojistná příhoda nastala a žalovaná pojišťovna odhadla vzniklou škodu částkou 37.000 Kč. Proti žalobě, jíž se manželé Josef a Marie D-ovi — spoluvlastníci vyhořelé nemovitosti — domáhají na žalované pojišťovně zaplacení 16.641 Kč s přísl. z důvodu pojistné smlouvy, namítla žalovaná pojišťovna, že podle všeobecných pojistných podmínek pozbyli žalobci nároku na odškodné, protože jednak žalobce Josef D. úmyslně založil požár a v trestním řízení se k tomu doznal, jednak že žalobkyně Marie D-ová převzala vůči zemskému ústavu pro choromyslné v K. veškerou odpovědnost za jednání Josefa D.